

covecanstva

NEKIM KRITIČARIMA

*Givi mi čovek veli:
Neka stib kličel.*

*Hromi kaže: Pesniče
vodi me daljel!*

*Nemši sedi moj put:
Pevaj i za mene.*

*Slaboumní i klempaní:
Daj da shvatim ...*

*Lenji me tera:
Vet nedelju dana spavač*

*Grđili bi me tako
ko slagu nepostušnog
Celog mog života
Celog mog života*

ČEŽNJA

*Ljubavi moja
teško sidro
čvrsto me drži;
sve me boli:
uta — od čežnje
oci — od plata.*

*Vetar je pao —
— a možda ne,
ali je na nebi
sve postalo tibo
i bez snage
kao na potku.*

*Ne sanjane više
korake u snegu,
ni linijske tragove;
nema više cvetá
njihova duša
u popoljima počiva.*

*Samoto...
Ne pojavitjuješ se
ni vesti na saljeti.
Besljano čekam.
Da li si bio?
Da li potrojil još?*

CEKANJA

*Cekab, Trebalo je da dodu
Divovi lepi. Nisu došli.
O stari moj Rosean
detinjstvo...*

*Kamije čekab da čujem
mnde glasova u vetrovima.
Ljubavi, bledob da ti budem
u pruim redovima.*

*Korake i pisma čekab
u selu, u sumi i u terdavi,
na ulici, na vratima, na prozoru,
u samoči...*

*Nijedan korak ne odjeknu.
Pusta ulica osta.
Ne pomeri se nijedna grana.
Cekab... Cekab.*

S rumunskog prevela Florika Šefan

NINA KASIJAN spada u mladu pesničku generaciju Rumunije. Debitovala je u literaturi uoči Drugog svetskog rata. Njene su pesme započele još 1944 godine. Do sada je objavila nekoliko zbirki i plakatnih stihova: »Živila godina devestosetnaestasta« (1949 godine), »Neustrašivi Nikas« (1959 god. — pesme za decu).

»Plakete stihova iz 1952—1954 ističu jednu raznovrsnu poziciju — ljubavni i borbeni, često svečani, nekiput komemorativnu, najčešće odnoseviju i odlučnu, sa lirskom diskrekcijom i sa tendencijama obezličavanja, često anegdotiku, a nekiput, bar prividno, pastelnu — kako je karakteristične ženov kritičar Savin Bratu.

U zbirci pesama »Godišnja doba« (1957 god.) iz koje donosimo ove stihove Nina Kasijan daje sintezu crta i stilina svoje poezije revalorizujući kroz ovu odlučnu kreaciju i ono što je bilo neodređeno i konfuzno u prethodnim zbirkama.

Pored poezije, Nina Kasijan se bavi muzikom, slikarstvom i prevodilačkim radom.

»Sada sedi i gleda izlazak sunca razmišljao je na okruglom belem kamenu. Voleo je što je siguran da ga Ana čeka. »Ona bi sedela sve dok se on ne vrati i niko je ne bi mogao ubediti da neće doći.« Ispravo se s ponosom u svim očima. »Da, Ana nikada nije sama pod trešnjom. A on? Ovog jutra imao je previše sreće. Našao je nekoliko kamenova modro plave boje. O, bice to dobro da onu aleju sa zumbulima. Ana će sa mnogo obrazdovanja. »Znala sam da će naći resiće. «I si uvek malazio sve ono što se meni dopada.«

Postala je kamenje na dasku ispred njenog nogu. Posle će preneti stolici uz aleju sa zumbulima i početi na ogradnju ivičnjak. Ana će kao i uvek smejati njegovoj nespremnosti. »Ne tako — ukorice ga — onaj kamen pored nogu meni tamo, malo dalje, a taj sto drži u ruci na njegovog mosta. On će poslušati. »Ona ima smisla za to setiće se.

Kada sve bude završeno setiće za sto, Ana će mu velikom kašikom izgrabitи čorbe. Ustvari on nije mnogo volio čorbu ali poštar je samo jednom mesečno donosi penziju. Ipak, Ana se nikada nije žalila da slabo jede. On je uvek molio da podele na jednakde delove ono što su imali. Ana bi pristajala ali svaki put ostavljalai mu je nesto od svog dela. Reiko su kupovali meso a kada ga je bilo tvrdila je da ga nerado jede. Strašno se nevirao, molio i silom gurao u tanjur njen parče mesu, ali ona ga ipak nije pojela. Sakrivala ga je u ostanu i opet davalu njemu. Branila se da je od učedene novca sama kupila meso. Dobro je znao da nije bilo učedene novca ali bilo je u zaludi preprijeti se zbog toga jer bi sigurno time povredio sjenu ljubav. U takvim slučajevima za vreme jele nagiio je ustajao od stola pod izgovorom da je jako žedan i odlazio u ostanu da naliže vode u zemljani bukal. Zapravo, brišao je oči dlanovima. »Ana je uvek sijajan drugi mislio je.

Onda je Ana prala sudove a on je trčao do ugla Velike ulice da kući novine. Ana je vočela da sluša kako on čita novine. Njio se najviše dopadao pri dnu novinske stranice.

strip o Paju Patku i njegovim sestricima. To je bilo prvo što je morao da joj pokaze. Radovala se kada bi malisâmin poslo za rukom da namasare ozbiljnog Paju Patka. »Zamisli da mi imamo takve nevaljalec govorila je. »Sigurno bi te svaki dan naliutili. Ti podesi na reku a oni odu za tobom da se okupaju. Sigurno bi se pladio zbog njih gleđala ga je uprino. »Oni bi se kupali a ti bi vikao da odu kući. Oni bi bio ljudi! Možda bi pretio da će im isprati tur ili ih zaključati u pedrumu, što se smejala. »Njih ne bi bilo briga. Pratčakali bi se u vodi kao srebrne ribice. Ti bi drhtao od straha a njima će ništa ne bi smelo desiti. On je cetao. Najpre je bio ravnodušan. Onda je uspeša da ga uvuče u igru. »Eh, ti znaš da bi se bojao. Pokazao bih ja njima pretio je rukom.

»Da li si ubeden u to? Pitao je.

»Ne, nisam — rekao je. — Ne bih mogao da ih istučem samo bih strašno izgledao.«

»Ni to ne bi mogao. Tvrdila je.

»Da, ni to ne bih mogao. Priznao je.

Uveć skoro nikada nisu dugo sedeli. Oko osam sati legali su u krevet. Ana je vočela da legne ranu kako bi mogla ustat pred zoru. Jedno zimu do kasno u noć igrali su domina. Te domine kupili su još pre vendanja. »Ostaricemo — rekli su — i kad padne sneg to će nam biti jedina zabava. On je reiko dobijao partiju. Slabo je racunao, a Ana je igrala nepogrešivo. Uvek je

pitao kod koga je tako dobro načula da igra.

»Možda ja nisam samo sa tobom igrala domine, — peckala ga je dobrodošlina.

»O znam, rekao je. Ti si bila veoma lepa devojka. Sigurno su mnogi mladići trčali za tobom.«

»To ti najbolji znaš, rekla je sa starom vatrom u očima. »Seti se sa mnom kako si me pratio drugom stronom ulice.«

Gledao je Anu i nije shvatio da je mrtva. »Probudi se Ana.« Ulvacija je za bladnu ruku. »Aju!« utjero je svežje nego oblačin. Pominjao je. Samo ga je čudilo što Ana danas povi piut nije ustala pre njega. »Morala je da postoji neki razlog, neki strašno važan razlog kad Ana tako dugo spava.«

»Mesec Ana, naš mesec odlazi zastavljeno se. Mrtva, mrtva, govorio je u zumbulima, staroj trešnji i nebu.

Počujbio je Anu i poklopcem prekrio sanduk. Nije smeo da ga zauče. »Ona to ne bi podnela. Ona je sigurno ne bi podnela. Spustio je sanduk u raku. »Moram tako učariti, Ana. Plakao je. »Oprosti Ana što moram tako uraditi.«

Zemlju je bacao brzo kao da se netko plasi. »Možda će on zakaniti mislio je. »Doci tu, veruj mi doći tu Ana. Sada više nemam potrebe da odlazim tamno dole, na reku. Klekao je pored humke. »Znaš, sada su sve ptice mrtve. Padživo je spasio čik na gradu žute zemlje. Onda je usao. Dohvatio je asov i počeo da kopri pored njene humke. »Ovo je za mene, Ana. Ne smes me grediti, Ana. Uvek si htela da budeš pod starom trešnjom. Ja te ne mogu ostaviti samu jer si verovala da će doći.«

Dragomir BOGDANOVIC

Alojz MAJETIC

O NAMA

pitana su sažetu
i trebalo bi deset tona klepsiđinog pijetska
za konaci spavosti rast
zasad je ipak stvar u tome
kako presaditi misao u razgovore
kad se pod rukom ima toplina
uzdrbale ženike nože
kako satnici obiljnost
pred poplavom djetinjarija
i kako zaujek korzervirati sigurnost glasa
za sve stanice presudnosti i straba

slusnili smo polovinu ove vještine
a kad premjestimo glavu
u prsni
koš
bit ćemo najluda i najcerebralnija generacija

dansnja je tehnika slabokrvna
za ovu teškorku operaciju
i mi u mono i dijalozima
evoluirano savladujemo ova pitanja

kad se umorimo
odlazimo u plesne dvorane
i ljubimo po zakonu
a katkad i protuzakonito

S RUKAMA U DŽEPOVIMA IDEM ULICOM

Za S. Poljančić

ne može se znati pisanja svake ljubavi
sunce je katkad i pomalo
tučno
tučno
čulosno
ulica nije dovoljno tjesnina
ramena su uvijek
presnuka
kakvel unel imal ona!
oblaci su pobegli
oni uopće nemaju muškosti
oni su
filozofi
sa osnjenom spolnom snagom
kakve težine
život nije žala
mene su već jednom ubijali
ali oni mi nisu ne mogu
reklama mi prepili roaku dobru misao
ja sam ipak romanilac
samo to jedva i u pjesmi priznam
znas kako kuća blješti
znađe li ti kako je izgnuta crna
čudo kako je svjetlost odmah umori
stepta mora da je diana stvar
tamo je ljubas zahata
učim za maturu izvode:
hiperbo
elipsa
parabola
ali časni moje riječi — ako mogu
izračunati putanje
ove
moje
ljubati
pomožite mil pomozite mil
nisam olajnik ali katkad zaista vitem